

Johannes på Lille Höjen

häradssdomare från Källbytorps by i Källby socken vid foten av Kinnekulle dog omgiven av två söner, Adam och Fredrik, och två kvinnliga närstående, av vilka sonen Fredrik i slutet av 1920-talet meddelade mig följande.

Fadern, Johannes, hade varit en vanlig kyrkokristen, inte märkvärdig på något sätt. Men märkvärdigt var vad som hände vid hans död. Han hade legat sjuk en längre tid, och när sönerna en morgon, på väg till sina sysslor i ladugården, frågade hur det stod till, sade han sig i dag vara ganska kry. Men, sade han, jag har varit över på den andra sidan och fått besked om att jag ska få komma hem klockan nio på förmiddan.

Efter morgongöromålen stannade därför sönerna inne, och den gamle berättade. Jo, han hade varit över på den andra sidan, och det var så som man sagt, en kall flod att vada igenom, innan man var över. Men när man väl var där – vilken växtlighet och vilka träar, vilken skönhet!

Han hade där, på andra sidan, träffat sin avlidna hustru och andra vänner som gått före. Men han hade inte haft tid att tala mycket med dem, därför att han först av allt ville träffa Frälsaren. Där kom någon, som gav sig ut för att vara Frälsaren, men när Johannes inte fann några spiksår i hans händer, avvisade han honom. En annan sade honom att det var onödigt att söka. När Frälsaren kommer och går här fram, och de som är tillsammans med honom, då syns det vem som är han.

Så skedde också, och Johannes gick då fram till Frälsaren för att hälsa. Men denne mötte honom med orden: "Är du här – nu?" – "Ja det har du så många gånger lovat mig, att jag ska få komma." "Ja, det har jag lovat. Men jag har inte lovat dig att komma nu." Johannes bad då "så gärna" att han måtte få stanna, eftersom han nu i alla fall var här, men det kunde han inte få. "Men efter du ber så gärna", sade Frälsaren, "så ska du få komma på förmiddan klockan nio."

Under de timmar som följde, talade Johannes först om vad som gällde gården, arvet, bodelningen. Därefter förmanade han sina efterlevande att "ställa sig rätt och väl", d v s föra ett rättskaffens leverne. Sedan läste han ur minnet psalmverser och bibelord. Han hade god hörsel men dålig syn och kunde inte se vad visarna på golvklockan sade om tiden. Därför frågade han ofta vad klockan var. När det började lida mot den utsatta tiden – han satt då på egen begäran uppe, i en länstol – läste han hela syndabekännelsen: "Jag fattig, syndig människa ..." Långa stunder var det tyst. Tre minuter i nio gav den gamla golvklockan ifrån sig ett harklande ljud som varslade om att hon snart skulle slå. Då räckte han ut handen i tur och ordning till var och en av de fyra unga, som omgav honom, tackade dem för allt och tog farväl. Så blev det alldeles tyst, tills klockan började slå nio. I det ögonblicket sågs av hans blick, att han såg någon komma emot sig. Han reste sig upp ur stolen, bredde ut armarna med orden: "Se där kommer han!" – föll därefter tillbaka i länstolen och var inom två, tre minuter död.

(Sven Danell: SAGT INFÖR DÖDEN - VANLIGA VARDAGSMÄNNISKOR)